

[P. Christensen.]

sationerne, under hele Sagens Behandling har gjort Flertallet opmærksom paa, ja, ganske bestemte tilkendegivet, at Arbejder-Organisationerne maatte modsætte sig en saadan Lovfæstelse som den, der her er foreslaaet. Ministeren gjorde opmærksom paa, at hvis man vilde forsøge noget saadant, maatte man lægge noget andet deri end en rent saglig Betragtning vedrørende det Spørgsmaal, der her behandles. Derfor synes jeg ikke, det ærede Medlem har Ret til at sige, at man ikke har villet gaa Arbejdernes Interesser for nær, for een Ting ved i hvert Fald det ærede Flertal, at Arbejderne ikke ønsker denne Lovfæstelse. Det ved, at Arbejderne har anbefalet Dispensation, men protesterer mod den Lovfæstelse, som Flertallet her forsøger paa at faa ind i en lille Lejlighedslov som denne.

Den ærede Ordfører kom med en Bemærkning, der var — jeg ved ikke, om jeg skal sige en Fortalelse eller en Fejltagelse. Det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at der her forelaa en Lovfæstelse af Dispensationen. Nej, det er netop det, der ikke foreligger. Der foreligger en Lovfæstelse af Arbejdstiden, som ingen har ønsket. Men det, som den højtærede Minister og Mindretallet ønsker, er netop en Lovfæstelse af Dispensionsretten i det foreliggende Tilfælde. Jeg maa derfor fremdeles hævde, at dette Ændringsforslag ikke er i Overensstemmelse med noget Ønske, der er fremsat overfor Udvalget eller den høje Rigsdag eller overfor Ministeriet paa noget Punkt og ved nogen Lejlighed.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for Flertallet, som saa ofte har glædet mig, glædede mig ogsaa i Dag ved at fremhæve min Veltalenhed. Jeg vil gerne gøre Gengæld og tilføje, at hans Veltalenhed er af en langt farligere Art end min, idet han skjuler sin gnistrende Aand under en saa stiltfærdig, tilforladelig, undertiden næsten trist Opræden, at jeg tvivler paa, at jeg nogen Sinde paa det Omraade vil kunne konkurrere med ham.

I øvrigt hævdede den ærede Ordfører, at man i mange Møder havde drøftet Stridsspørgsmaalet om, hvad det egentlig var, Bogtrykkerforeningen havde ønsket, indtil — jeg tør ikke sige en fiffig, snedig, men en klog Mand fandt paa at bede Socialministeren om at faa Skrivelsen fra Bogtrykkerforeningen. Det kunde man godt have gjort lige straks, saa havde man maaske sparet det ene Fjerdingsaar. Det gjorde man altsaa ikke. Imidlertid viste

det sig, da man fik Skrivelsen, at det egentlig for saa vidt var ligegyldigt, som man er akkurat lige saa uenig i dette Øjeblik, som før man fik Skrivelsen. Fra den ene Side læser man Ønsket om Dispensation, der staar 3 Gange i denne Skrivelse, som Ønsket om en Lovændring. Fra den anden Side, som jeg tilhører, læser man Ønsket om Dispensation som Ønsket om Dispensation. Bogtrykkerforeningen andrager Fabrikdirektoratet om at faa Dispensation, idet man siger, det vil være nødvendigt fortsat at bibeholde Dispensationen. Det læser Flertallets Ordfører som: det vil være nødvendigt i Stedet for Dispensation, som man hidtil har kendt, at faa lavet en Lovændring. Det er der ikke Tale om. Udtrykket om, at der fortsat maa meddeles Dispensation, gentages senere, og endelig slutter Dansk Typograf-Forbund og Dansk litografisk Forbund sig til det samme, idet de anbefaler Andragendet om Dispensation. Det bliver i alle Tilfælde til, at de forskellige Institutioner ønsker — en Lovændring.

Saa sagde Flertallets ærede Ordfører, at jeg var Jurist. Det er rigtigt. Jeg har Indtryk af, at adskillige Folk, som ikke er Jurister, mener, at det at være Jurist med Hensyn til Lovfortolkning er det samme som at lægge den mest snedige og underfundige Fortolkning ind i Bestemmelserne. Nej, det er at læse dem paa den naturligste Maade: Ud fra den almindelige Opfattelse af Begrebet Jurist anerkender jeg Flertallets ærede Ordfører som langt større Jurist, end undertegnede er.

Dernæst lod den ærede Ordfører, som om Ministeren helst vilde have hele dette Forhold ind under Administrationen, og en saa omfattende Haandbevægelse, som den ærede Ordfører er i Stand til at foretage, viste, at det var en meget omfattende Administration, der her blev Tale om. Men jeg maa sige, jeg har ikke mærket noget til den i de foregaaende Aar og kan heller ikke begribe, hvorfor den skal blive omfattende i de Aar, der kommer. Men det ejendommelige var, at den ærede Ordfører overhovedet slet ikke indlod sig paa *min* Argumentation, overhovedet ikke indlod sig paa det, der er Fabriklovens Udgangspunkt: at alt Arbejde skal ophøre paa Folkekirkens Helligdage, og at det i hvert Tilfælde af Ministeren skal undersøges efter Forhandling med og Erklæring af Arbejdsraadet, om der er Anledning til at give Dispensation. Det er Grundlaget, Princippet i det, og Dispensation skal endda kun paa de Omraader, der er Tale om, kunne gives